

Svensken - fattigast i den rika världen

Svensken är väl omhändertagen, men det är faktiskt tysken, finnen, fransmannen, italienaren och många andra också. Även i USA finns det (till många svenskars oerhörda förvåning) ett socialt skyddsnät.

<http://www.sourze.se/default.asp?ItemID=10588952>

Har Du gott om pengar?

Fråga vilken svensk som helst och svaret blir så gott som säkert NEJ!

Dels är det, som bekant, inte riktigt fint att erkänna att man har det gott ställt. Och dessutom är följande två meningar faktiskt alldeles sanna: Sverige är ett rikt land.

Men SVENSKEN är en fattig sate.

Enligt en nyutkommen bok av Dick Kling (Radhusproletärer och ombudskapitalister, Timbro) lever den överväldigande majoriteten av svenskarna ur hand i mun. I snitt har Svenne och Kajsa 28.000 kr på banken - det är hela förmögenheten. Officiellt äger man också ofta nog ett hus eller en bostadsrätt, men i allmänhet är ägandet rätt fiktivt: i realiteten tillhör egendomen banken. Alltså: netto, 28.000.

Faktum är, fortfarande enligt Kling, att svensken är fattigast i den rika världen. Har Du sparat ihop 10 miljoner - men vem har det? - tillhör du den procent av befolkningen som är rikast. Och riktigt rika, miljonärer på allvar, är bara en handfull svenskar.

Pengar är inte allt, brukar man säga. Det är väl på sitt sätt sant, men man kan precis lika gärna säga, som Kinas store lille man, Deng Xiaoping:

- Det är gloriöst att vara rik!

Eller:

- Pengar är frihet.

Förr i tiden, vi gamla minns det, sparade folk. Till och med folk med taskiga löner försökte sätta in några spänn varje månad. De stod på banken för att ge en buffert om man blev sjuk eller arbetslös. I takt med att välståndet ökade sparade man istället till semestern, utlandsresan, ibland bilen,

men i slutet på 50-talet förändras bilden drastiskt. 1959 beslutade vi om ATP. Samtidigt togs de avgörande stegen mot högskattesamhället - som bekant har vi idag de högsta skatterna i världen.

Har vi också den bästa sociala servicen? Det mest finmaskiga skydds nätet?

Det kan diskuteras. Svensken är väl omhändertagen, men det är faktiskt tysken, finnen, fransmannen, italienaren och många andra också. Även i USA finns det (till många svenskars oerhörda förvåning) ett socialt skydds nät. Sanningen är, enligt min uppfattning, att ytterst få svenskar får tillbaka ens i närheten så mycket som de betalar in. Nånstans utefter vägen gick vi på en bluff:

Vi bestämde oss för att betala för att alltid bli omhändertagna - trygghet kallas det.

Samtidigt försvann för de flesta möjligheten att forma sina egna liv - frihet kallas det.

Resultatet har blivit att den stora majoriteten av svenskarna lever väldigt mycket precis samma liv som alla andra svenskar. Utrymmet för att vara annorlunda har successivt krympt. Jante-lagen (som formulerades av en norrman, Axel Sandemose) har gjort sitt till. I Den Stora Statsgaranterade Trygghetens Samhälle ska man inte tro att man är någon, inte sticka ut, inte tänka fel. Man ska vara för bögaktenskap, mot präster, för feminister, mot växthuseffekten, för muslimer, mot kristna... ja, ni vet själva. Att tänka fritt är ok, men det viktigaste är att tänka RÄTT! Egentligen bör alla tycka precis detsamma i alla viktiga frågor.

Låt mig till sist säga att det Du just läst INTE innebär att författaren hatar Sverige. Men alla länder har sina fel och brister och det kan vara nyttigt att fundera på hur saker och ting blev som de blev.
Eller...?

Ulf Nilson, Frilansjournalist